

Ostatní 2007

aneb

...co se do zpráv nevešlo...

Ostatní 2007

Ostatní. Tenhle název v kalendáři Hells nenajdete. Proč? No, to je tak. Ne všechny akce, které pořádáme jsou jízdni, a ne všechny jsou plánované. Ale většinou stojí za záznam. Takže tato zpráva bude rozdělena do pěti oddílů a v nich se dozvíte, co by jinak úplně zapadlo a pracně by se vzpomínalo, kdy ono to tenkrát, a jak ono to tenkrát...

Tak abychom to nezapomněli...

Dárková

Tato akce vyplynula z nutnosti doslat centrální narozeniny, předat dary, které nebyly předány a v neposlední řadě se jen tak sejít a nikam při tom nespěchat.

Takže již z úvodu vyplývá, že jde o akci nejízdni. Byla svolána na Vinohrady a účast přislíbili skoro všichni. Zvláště ti, kdo nevyjeli na výpravu Narozeniny. Někteří z lenosti, jiní z rodinných důvodů a v jednom případě z důvodu vysokého stupně těhotenství. Přičemž ten poslední důvod kupodivu nesouvisí s Viktorem. Ale ani s Tomem, Plašanem a Digem. Tito by v životě nic podobného neudělali. Janka, Hanka, Taranka a Přítelka to sice jistě udělají, ale tentokrát ani ony. Zbývá kdo? No přeci námi oblíbená Jarka. Ta se jako první rozhodla postarat o náš vlastní dorost. Konečně skončí inzeráty a jiné způsoby náboru...

Tedy proto ty Vinohrady a ne nějaká putika. Bylo nutné ochránit téměř matku před kouřem, alkoholem a jinými neřestmi. Kromě toho má s sebou sbalenou pohotovostní tašku pro případ nutného odjezdu do porodnice. A ta by v hospodě dost překážela. A pak, jet do porodnice rovnou z knajpy? To zní dost divně... Co k tomu dodat? Sešli jsme se, sesypali na mísy a mísky drobný zob, rozlili zapíjedly, pobavili se a rozdali zbytek dárků. A že jich bylo!

Akce byla slavnostně zakončena po setmění a upozornění, že metro jezdí jen do půlnoci. A myslím, že se to povedlo.

Dig.

Šití.

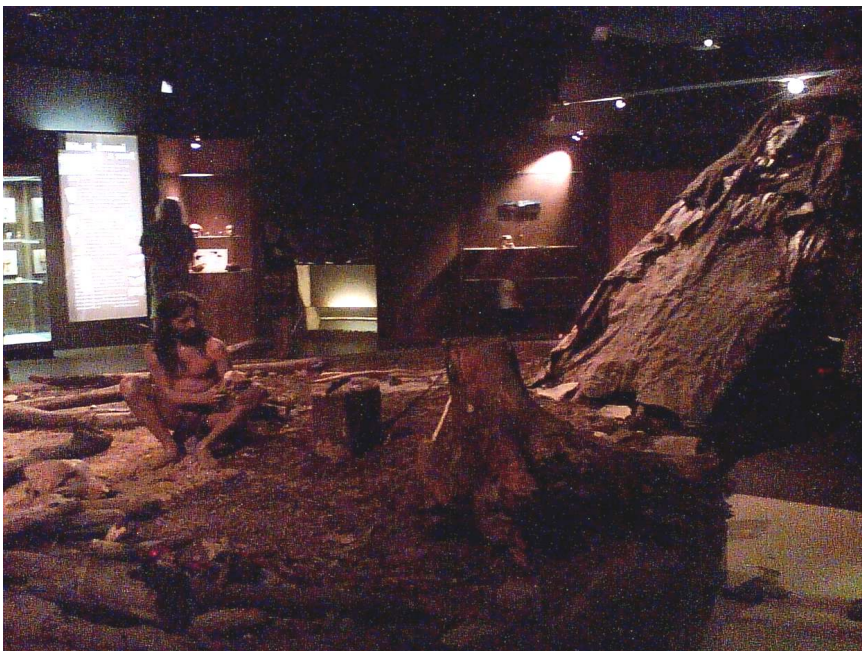
Letošní šití není tak velkolepé a grandiózní jako jindy. Jde o to, že potřebujeme pro účastníky Expedice zhotovit takzvané balící pytlíčky. Co to je: nejde o nic jiného, než šustákovou hranatou záležitost s převlečným víčkem, do níž se dá sbalit velká část oblečení. Každý pytlíček je opatřen samolepkou, na kterou se napíše číslo pytlíčku, jeho umístění ve směru jízdy (jestli patří do pravého báglu, nebo do levého), jeho obsah a počet kusů obsahu (triko Moira 2x, triko Hells 3x, nátělník 1x...). Tyto pytlíčky jsou zkonstruovány tak, že přesně pasují do předních bágel. Do každého bágelů jich patří 5. 4 normální a jeden zdvojený. Lze totiž předpokládat, že mikina fleecy 1x se do normálního pytlíčku nevejde.

A teď jak. Nakoupili jsme roli šustáku, podle nástrihového plánu ji počmárali shlukem čar a podle nich pak rozstříhali.

Pak jsme to přerušili. Vede nás k tomu skutečnost, že bychom neradi zůstali úplnými kulturními barbary. Dneska je totiž v Národním muzeu výstava nazvaná Pravěk. A tak se na ni jdeme podívat.

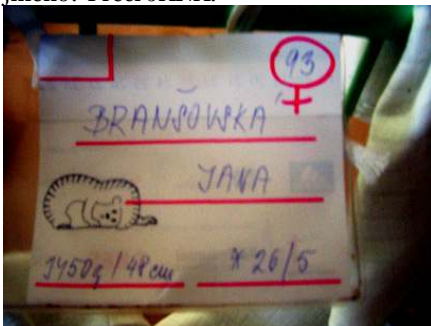

Po návratu zaujímáme svá místa u nůžek, špendlíků, pravítka, šicího stroje a až do úplného vítězství pícháme, stříháme, kreslíme a šijeme. A jsme dobří, zase se to povedlo.

Dig.

Porodnice

Jak již bylo zmíněno, Jarka se začala starat o naše následovníky. A přišel den, kdy spatřil světlo světa první dědičný člen Hells. Trochu je to zkaleno tím, že je to žena, ale třeba právě ona jednou... A ještě jeden háček: rodiče ne příliš šťastně zvolili jméno. Je sice pěkné, hezky znějící a zatím všechny jeho nositelky, které mi zkřížily cestu byly pěkné a chytré, ale už teď máme tři. A kdo to má rozlišovat! Jaké jméno? Přeci JANA.

Přišla na svět v době, kdy my jsme byli na výpravě. Docela příznačné, že? A v tu ránu je z nás houf strejdů a tet. A tedy nezbylo, než jít šťastnou matku oblažit naší přítomností.

strejda Viktor

teta Jana

teta Tatranka

máma Jarka

A ještě jednou: teta Tatranka, teta Jana, máma Jarka, teta Pišinger a strejda Viktor.

Bohužel strejda Dig, přestože v zařízení, kde se slečna Jana narodila pracuje, nemohl ani na okamžik nahlédnout. Celou výpravu a ještě týden po ní bojoval s nějakým neduhem a nechtěl přivítat nového člena Hells rýmou.

Promoce

Tato slavná událost se týkala strejdy Viktora. Nějak to přišlo, že se nám z něj stal doktor. Tedy inženýr doktor. A právě druhý jmenovaný titul je mu přiznán právě dnes. Smutné je, že událost probíhá v krajně nevhodný den. Je pondělí. Tím se komplikuje možnost účasti. Hanka, Tatranka a Dig to řeší dnem dovolené. Ostatní jsou bez šance. Škoda. Ale, že to Viktorovi sluší...

Taky jsme měli příležitost na vlastní oči vidět a vlastními aparáty vyfotit Yetiho. Nesedí vám to? Tak jinak. Stejně jako o Yetim, jsme všichni slyšeli, ale nikdy neviděli Viktorova bratra. A tady byl vzácný okamžik, kdy jsme ho, stejně jako řada Alpinistů na svazích hor, taky zahlédli.

To bylo po mnohonásobném zvětšení, mnohonásobném přiblížení a na nejrychlejší závěrku.

Tolik zajímavosti. Jinak slavnostní jmenování nových intošů probíhalo jako všude jinde. Bylo by určitě úplně nádherné, ale nesměli by tam být lidé...

A to už je po obřadu samotném a tak pana doktora zanecháváme v péči rodičů.

Zkušební Jnf.

Kdo by čekal, že budeme nějak Jafu, neboli Janu Hofmannovou nějak zkoušet a čekal by nějaké erotično, toho musím zklamat. Nic s ní nebylo. Navíc celá akce je postavena opačně. Jafa si má zkusit, jak to vypadá na jednodenní výpravě. Ráda by se k nám přidala, ale nemá ánunk, jak to vlastně chodí. A protože jednodenní akce nepodnikáme, uspořádali jsme tuto speciálně kvůli ní.

Kdo mě zná ví, že jsem tak trochu potvora a skoro pokaždé za mými přípravami stojí nějaká všivárna. Ani tento výjezd není výjimkou. Protože Jafa pořád zdůrazňuje, že nemá fyzickou, na kole ujela nejdál 10 kilometrů a předpokládá rychlý návrat, nastrojil jsem to tak, že ať chce, nebo ne, musí ujet celou trasu. Jak? Jednoduše. Pojedeme vlakem někam a odtud se budeme vracet. Tím nemůže nastat situace, že se otočí a pojedje domů. Navíc mi neuniklo, že se v rámci republiky moc neorientuje. Takže jsem zvolil jako výstupní stanici Nymburk a Jafa souhlasila.

Takže jedu já, Hanka, Viktor a Jafa. Jafa je z toho trochu vykulená, ale protože je nás s ní hodně, nechá se vést. Třeba ještě nikdy nevezla kolo vlakem. Byla překvapená úřední pakárnou a naším rázným přístupem k ní. A tak jedem.

Za nějakou dobu vystupujeme v Nymburce a dál po vlastních. Vymotali jsme se z města a vydali se podél Labe ku Praze. Samozřejmě nejedeme v kuse, ale zastavujeme na zajímavých místech. Jako první máme v cestě velké pískové duny.

Další zastavení bylo spíš technické. Na poli stříká zavlažovátka. Při tom se otáčí. A jak to tak bývá, proud vody zasahuje také cestu, po které jedeme. Počkali jsme si, až proud zamíří jinam a úspěšně projeli. Ne tak Jafa. Zdržela se a přesně v okamžiku, kdy si myslela, že je vhodný okamžik na průjezd, zalejvátka provedlo nepochopitelný obrat a zalilo ji. Může se aspoň těšit tím, že třeba poroste. Nebo, jí něco povyroste?

Pokračujeme dál. Kromě úvodních slov o fyzice také Jafa uváděla, že vůbec neumí řídit. Má pravdu. Neumí. Nevadí. Celou cestu jí radíme jak na to a zároveň doporučujeme co tam zařadit. Po nějakém tom kilometru už jí to jde. A to je nejvyšší čas zastavit v hospodě na oběd.

Odpočívali jsme skoro hodinu. No a jedeme dál. Bohužel se mi stala nějaká dietní nesrovnalost a tak jsem musel použít les v blízkosti Sv. Václava. A pak stabilizační tatrunku

Pak už nic nebránilo vydat se na poslední pozoruhodné místo tohoto výjezdu. My ostatní jsme tu byli již několikrát a někteří mnohokrát. Jafa poprvé. A stejně jako na všechny, kdo tu byli prvně, i na ni to mocně zapůsobilo. Jednak monumentálnost soch, které tu zdobí nevelkou kapličku, jednak jejich téma a také pojetí. Všechno se to točí kolem smrti a alegorie jejího vyobrazení. To všechno v kontextu pomíjivosti lidského bytí. Zajímavé téma pro první vyjížďku, že? Avšak zdá se, že Jafa si všechny tyto souvislosti nespojila a zaujala jí pouze výzdoba. To Viktor se snažil vylepšit okolí. Nějak mu tady vadí protitankové betonové jehlany a tak se je snaží odklidit.

Další postup byl terénem podél řeky až do Káraného a další atrakce, lávka.

Projeli jsme Lázně Toušeň a další zastávka byla v Zápech v oblíbené hospodě.

Ne, ne, žádná ožiračka. Pěkně jedno na žízeň a Jafa kafičko. Ale i tady zpracovali na tom, že ne tenhle výjezd nezapomene. V kafi cosi plavalo...

Zase to nebylo erotično. Jafu začaly trápit křeče. Já vím, že je bolestivé je rozehnat. Ale nešlo to jinak. Zvlášť hloupé je to, když do cíle zbývá 15 kilometrů. Chvilku jsem ji potrápil a pak jsme mohli pokračovat v jízdě.

Za 80 pohodových minut jsme doma. Mně to připadlo být pěkné, pohodové, pomalé a klidné. Jafa je sice unavená, ale také se zmiňuje o pohodě. Až když jsem jí oznámil, že ujela 64 kilometrů, to s ní málem švihlo. A proto jsme museli fofrem do pizzerie na závěrečný požer.

A tak unavená, ale dobře najedená Jafička úspěšně přežila zkušební jízdu. Pak pod dohledem Viktora vyrazila k domovu. A pokud neumřela, vyjede s námi na některou další výpravu.

Dig.

Tak, a to je z toho Ostatního všechno. Dozvěděli jste se všechno podstatné, co se událo mezi výpravami i jakých změn jsme se dočkali v životech několika členů.

Tak zase někdy načtenou...

© Hell's Tour_{club} 2007
Dig
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz